

ISTEN: AZ ATYA, A FIÚ ÉS A SZENT SZELLELEM

Még mindig emlékszem az összes klikkre abban a lányiskolában, ahová jártam. Ott voltak a tudósok, akik matekoztak és fizikáztak; állandóan együtt lógtak. Aztán ott voltak a sportolók, az atléták. És természetesen volt egy klikk, ahová az igazán népszerű emberek tartoztak – ez kifejezetten zártkörű csoport volt. Végül volt egy olyan csoport is, ahol mindenki kedvesen befogadott bárkit, aki nem tudott bekerülni a többi klikkbe. Én is ebbe tartoztam. Egy ilyen légkörben könnyen előfordul, hogy valaki az elutasítottság érzésével nő fel. A klikkesedés szörnyen stresszessé tudja tenni az embert. Sokszor annak ellenére is magányosak ott a gyerekek, hogy emberek veszik körül őket.

Isten végtelenül kapcsolatközpontú személyiség, és egyáltalán nem közösíti ki senkit, aki felismeri az Ő kilétét és hittel jön Hozzá. Sőt, tárt karokkal vár bennünket, hogy kapcsolatba lépjünk Vele. Örömet okoz neki, hogy kijelentheti magát, és megoszthatja velünk a természetét. Meg akarja mutatni Önmagát. Ő örök, mindentudó, mindenütt jelenvaló és mindenható. Szeretet, világosság, szellem, igazság, Teremtő és még ennél is több. Azt akarja, hogy csodáljuk mindezt, és hogy értékeljük nagyra az Ő csodáit és fenségét. Olyan Istent imá-

dunk, aki igazán csodálatos, lenyűgöző és lélegzetelállítóan gyönyörű.

Isten nemcsak velünk ápol kapcsolatot, hanem Önmagában is. Habár Ő egyetlen Isten, ugyanakkor családot is alkot – Ő egyetlen lény három személyének tökéletesen harmonikus közössége, és megdöbbentő módon bennünket is meghív ebbe a közösségbe, hogy örökre élvezzük és ünnepeljük ezt.

Három személy egy Istenben

Az utóbbi időkben azt tapasztaljuk, hogy sok különböző háttérből térnek meg az Úrhoz az emberek. Az egyik gyakori kérdés a Krisztushoz megtérő emberek részéről; különösen a monoteista háttérből jövőktől – amilyen a judaizmus vagy az iszlám – a Szentháromsággal kapcsolatos. Hogyan lehetséges, hogy egyetlen Isten három személyből áll – Atyából, Fiúból és Szent Szellemből? Hogyan tudnak a keresztények egyszerre egy Istenben és három Istenben is hinni? Mi, természetesen, nem három Istenben hiszünk, hiszen Ő egy. Mindazáltal úgy ismerjük Őt, mint három személyből álló Istent.

A Szent Szellemet már a Szentírás legelső lapjai bemutatják. A legelején, Mózes első könyvében ezt olvassuk: „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. A föld pedig kietlenné és pusztává vált, és sötétség volt a mélység színén, és az Isten Szelleme lebegett a vizek felett.” (1Mózes 1:1,2) Vagyis már a Könyv elején megismerkedhetünk a Szent Szellemmel. Ő nem újszövetségi jelenség. Mindig is létezett, hiszen Ő Isten, az Atyával és a Fiúval együtt. Néhány igeverssel később ezt mondja Isten: „Teremtünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra... Teremtette tehát az Isten az embert az Ő képére, Isten képére teremtette őt: férfivá és asszonnyá terem-

tette őket.” (26,27. versek) Már a kezdetnél is többes számban szólal meg az egy Isten: „Teremtsünk.” Ezt a véges elménkkel nehéz felfogni, mégis így van. Ő három személy, ahogy mi is, akiket a Maga képmására teremtett, három részből állunk: testből, lélekből és szellemből.

Isten mindhárom személyét megemlíti a Szentírás Jézus bemerítkezésénél:

Amikor az egész nép bemerítkezett, Jézus is bemerítkezett, és miközben imádkozott, megnyílt a Menny, és leszállt rá a Szent Szellem látható alakban, mint egy galamb. A Mennyből pedig hang hallatszott: „Te vagy a Fiam, szeretlek téged, és benned gyönyörködöm.”

LUKÁCS 3:21,22

Figyelemreméltó képet láthatunk itt a Szentháromságról: a Fiú az Atyával társalog imádságban; a Szent Szellem rászáll „látható alakban, mint egy galamb”, és felkeni Őt; az Atya pedig bizonyosságot tesz arról, hogy Jézus az Ő Fia. A Szentháromságon belül maradéktalan a szeretet, a megbecsülés és az öröm. Tökéletesen szeretik egymást. Mi pedig ebbe a tökéletes szeretetbe kaptunk meghívást.

Nem kell tudnunk elmagyarázni a Szentháromságot ahhoz, hogy elfogadjuk, amit a Szentírás mond róla; mindazáltal van néhány olyan illusztráció, amely segít felfogni, milyen az, amikor három önálló létező egyet alkot. Valakitől hallottam, hogy a Szentháromság ahhoz hasonlít, amikor az időt próbáljuk értelmezni. A múlt, a jelen és a jövő jól elkülöníthető egymástól, mégis mind időt jelent. A jég, a víz és a gőz eltérő

tulajdonságokkal bír, mégis mindegyik H₂O – egylényegűek, három különböző formában. Ugyanígy van Isten is, aki Atya, Fiú és Szent Szellem, mégis mindegyikük Isten. A Szentírás nem fejt ki ezt teljesen – nyilvánvaló, hogy Isten sokkal összetettebb és sokkal személyesebb, mint az idő és a víz –, de egyértelműen rámutat a Szentháromság igazságára. Jézus azzal a paranccsal küldte ki a követőit, hogy az Atya, a Fiú és a Szent Szellem nevében merítsék be az embereket. (Máté 28:19) Mind az Atyára, mind a Fiúra úgy utal a Szentírás, hogy „első és utolsó, Alfa és Omega”. (Ézsaiás 44:6; 48:12; Jelenések 1:8,11; 22:13) A Róma 8:9-11, és más szakaszok is felcserélhetően használják az „Isten Szelleme”, illetve „Krisztus Szelleme” kifejezést. Ez csak néhány példa a számos bibliai hely közül, amelyek a Szentháromság három személyére vonatkoznak. Isten azért foglalta bele ezeket az Ő Igéjébe, hogy megértsük, ki Ő, és hogy mindenféle módon megtapasztalhassuk Őt.

A Szent Szellem az, aki velünk van a földön, és felruház bennünket azzal a képességgel, hogy nagyon valóságos és személyes módon tudjunk az Atyához és a Fiúhoz kapcsolódni. Gyakran hívja Őt a Biblia az Atya Szellemének, illetve Krisztus Szellemének. (Máté 10:20; Galata 4:6) Tehát annak érdekében, hogy igazán értékelni tudjuk a Szent Szellem kilétét, valamint megértsük, hogy miért szükséges mély, személyes kapcsolatot kialakítanunk Vele, előbb meg kell értenünk, ki az Atya Isten és ki a Fiú Isten.

Az Atya Isten

Számomra könnyű Istenhez, mint Atyához viszonyulni. Gyakran kezdjük az imáinkat úgy, hogy „Mi Atyánk”, ahogy Jézus

tanította. (Máté 6:9) Sőt, a Szent Szellem képessé tesz minket, hogy azt kiáltssuk: „Abba, Atyám” (Róma 8:15; Galata 4:6) –, ami azt jelenti, hogy „Apu”, vagy „Papa”.¹ A Szellem kiált így bennünk, és ezzel segít megértenünk, hogy kapcsolatban állunk az Istenséggel. Családtagok vagyunk! A Fiú Szelleme él bennünk, mint gyermekekben, akiket örökbefogadott az Atya.

Amikor négy éves voltam, elváltak a szüleim, és miközben nevelkedtem, nem sokszor láttam az apámat. Körülbül tizenkét órányi távolságra lakott tőlünk, az ausztráliai Új-Dél-Walesben, és csak évente kétszer találkozhattam vele pár hétre. Nagyon szerettem vele lenni, és mindig nehéz volt eljönni tőle. Emlékszem, amikor tíz éves lehettem, egyik reggel nagyon korán, pirkadat előtt ébresztett bennünket, hogy elérjük a repülőt, amivel haza kellett utaznunk az ausztráliai Queenslandben lévő Brisbane-be. Én tiltakoztam, mert nem akartam eljönni tőle, de ő hajthatatlan volt. Amikor azonban a repülőn ülve kinéztem az ablakon, láttam, ahogy a könnyeit törölgeti. Még ma is szoktam egy kis szomorúságot érezni a hangjában, amikor el kell búcsúznunk egymástól. Erről mindig az jut az eszembe, hogy mennyire szeret bennünket a mi mennyei Atyánk. A Biblia azt mondja, hogy sokkal többször foglalkozik velünk, mint megszámálhatnánk.

Édesapám csodálatos ember: intelligens orvos, aki szereti a verseket és a tartalmas filozófiai eszmecseréket. Rajongok érte. Mivel gyermekkoromban nem sokszor találkoztam vele, a szívem sóvárogva vágyott az apai szeretetre. A mennyei Atyára volt szükségem, hogy betöltse ezt az apa iránti mély szükségéget a szívemben. Erre mindannyiunknak szükségünk van. Még a gyermekeikkel állandóan együtt élő apák sem tud-

ják nyújtani mindazt, amit egy gyermeknek a tökéletes apától meg kellene kapnia. Egyetlen ember sincs a földön, aki ezt a szerepet be tudná tölteni. Isten az az Apa, aki soha nem alszik. Mindig ott van, mindig biztonságot ad, mindig bölcs, mindig megbízható, és mindig hűséges. Soha nem hagy cserben, soha nem okoz csalódást, és soha nem vall kudarcot.

Gyakran kapom magam azon, hogy azt kiáltom: „Abba”, miközben mennyei nyelven beszélek. Ezzel a Szent Szellem segít nekem megértenem, hogy Isten befogadott a családjába. Azt akarja, hogy a gyermekei elfogadják és szívükbe zárják az Atya túláradó szeretetét és gyengéd érzelmeit. Félelem nélkül futhatunk a jelenlétébe. Bátran járulhatunk a „kegyelem trónja” elé. (Zsidó levél 4:16) Jézus utat készített számunkra, hogy bensőséges kapcsolatunk lehessen Istennel. Minket, hívőket, többé nem választ el az Atyától a bűn, mert Jézusban megkaptuk azt a hitet és kegyelmet; amely ahhoz kell, hogy felszerélhessük a bűnösségünket az Ő igaz állapotával. Semmilyen szégyennek nem szabad többé távol tartania minket Tőle, mert Ő a szégyenünkkel is leszámolt. Semmilyen probléma és semmilyen akadály nem gátolhatja meg többé az összekapcsolódásunkat. A teremtett világon semmi „nem szakaszthat el minket az Isten [Atyánk] szerelmétől”. (Róma 8:38,39) Ő hív bennünket, hogy fussunk a jelenlétébe, és mindenféle visszafogottság nélkül szólítsuk Őt Apunak!

Az *Abba* valójában a legbensőségebb megnevezés, amit egy apával kapcsolatban használhat az ember, és abból, hogy a Szent Szellem erre a kiáltásra inspirál bennünket, tudhatjuk, milyen kapcsolatban szeretne lenni velünk. Sokan úgy tekintenek Istenre, mint tekintélyt parancsoló Személyre, Akihez Jézus azért könyörög, hogy ne haragudjon ránk. A Biblia

azonban nem ezt a képet tárja elénk. A mi Atyánk nem ilyen. Mivel utat készített számunkra, hogy Hozzá jöhessünk, tárt karokkal fogad bennünket. Amikor valami rosszul alakul, akkor ott van mellettünk, és arra vágyik, hogy segíthessen. Mindig ráér, és mindig tudja, mit kell tenni. Bármikor odamehetünk Hozzá, és bármikor beszélgethetünk Vele, mert Ő ebbe soha nem fárad bele. Mindig elérhető a számunkra, és teljes mértékben méltó rá, hogy tiszteljük, imádjuk és csodáljuk. Isten minden, amit egy apától valaha kapni szeretnénk.

Ha te is azok közé tartozol, akiknek csalódást okozott az apjuk, akkor ez most csodálatos hír a számodra, ugye? Ez még azoknak is csodálatos hír, akiknek szerető és mindig elérhető apjuk volt. Úgy érzem, el vagyok kényeztetve, hiszen ez a tökéletes Atya rajongva szeret engem. Apuci kislánya vagyok, a különleges gyermeke – a kedvence! Az a szívem vágya, és azért imádkozom, hogy megtudd, te is a kedvence vagy, és azt is megtudd, hogy mennyire elfogad és odavan érted az Atyád.

A Fiúisten

A Szent Szellem „Jézus Szelleme”. (Filippi 1:19) A Fiúisten testben jött el hozzánk, a földön járt az emberek között, és nem vétkezett. Mivel nem vétkezett, tökéletes áldozat lehetett, „az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit”. (János 1:29) A bűn elválaszt bennünket Istentől, és ha a Fiú nem jött volna el, hogy letegye értünk az életét, vagyis helyettünk keresztre feszítsék – sőt, a Szentírás azt is mondja a 2Korinthus 5:21-ben, hogy bűnné lett értünk –, akkor nem léphetnénk kapcsolatba az Atyával. Isten családján kívül kellene maradnunk, örökre elválasztva Tőle. Isten túlságosan szeretett minket ahhoz, hogy ezt elviselje. Elküldte Jézust, hogy utat készítsen

számunkra, és így elvezessen bennünket egy bensőséges egységbe az Atyával.

Jézus vére valósította meg ezt azzal, hogy elvette a bűnünket. Az Ő vére bűnbocsánatot kínál nekünk, és visszaállít bennünket a kapcsolat, az áldás és a jóindulat állapotába. A Biblia azt mondja, hogy Jézust „megsebesítették a bűneinkért, megrontották a mi vétkeinkért”, valamint „békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg”. (Ézsaiás 53:5) Vérének ereje által nemcsak bűnbocsánatot kapunk, hanem helyreállítást és gyógyulást is.

Ez az ígéret sok áldást rejt magában. Az, hogy Jézust „megsebesítették a bűneinkért”, azt jelenti, hogy magára vette a bűneink büntetését, hogy minket már ne kelljen megbüntetni. Nem kell ostoroznunk magunkat. Az örök üdvösség átvételéhez csak hinned kell és meg kell vallanod, hogy Jézus az Isten Fia, és ezért alkalmas arra, hogy megmentsen téged. Hittel cseréld fel a bűnödöt az Ő igaz mivoltával. Térj meg, és mondd ezt: „Jézus, könyörülj rajtam! Bocsásd meg a bűnömet! Megbocsátásra van szükségem, és hiszem, hogy Te hűséges és igaz vagy, hogy megbocsáss nekem. Hiszem, hogy a te véred felszabadít a bűn büntetése alól, és hogy erőt adsz nekem ahhoz, hogy meg tudjak változni. Elfogadom a megbocsátásodat és a megtisztulásomat.” Ezután hit által le kell rombolnunk minden gondolatot, ami ellentétes azzal az igazsággal, hogy az Ő vére megtisztított bennünket. Úgy kell élnünk, hogy hiszünk abban, amit a Fiú áldozata elvégzett értünk.

Jézus elkészítette az utat számunkra ahhoz, hogy valóságosan új teremtményekké váljunk. (2Korinthus 5:17) Isten helyreállította az Ő képmását és természetét mindazokban, akik Jézus halála és feltámadása által újjászülettek. Most már

új identitással élünk. Szentek lettünk. Amikor vétkezel, a Szent Szellem segíteni akar abban, hogy megtérj; felismerd, hogy helytelen dolgot tettél, és hittel elfogadd a bűnbocsánatot, amit Jézus által kapsz. A benned élő Szent Szellem segíteni akar, hogy mindig emlékezz az új identitásodra, és annak a teljes tudatában élj. Minket, hívőket, már nem a bűn határoz meg, hanem Krisztus természete.

Jézus az iránytűnk. Pál azt írta a korinthusiaknak, hogy elhatározta: „csakis Jézus Krisztusról fogok nektek beszélni, és róla is úgy, mint aki meghalt a kereszten”. (1Kor 2:2, EFO) Ő legyen a középpontja a prédikálásunknak, a gondolatainknak, az imádatunknak, az Atyával való kapcsolatunknak – mindennek! Túl sok embert láttam már lelkesedni a Biblián kívüli dolgokért és szellemi erőért. Nekünk viszont el kell döntenünk, hogy semmi másért nem fogunk lelkesedni, csak Krisztusért és azért, hogy Ő utat készített a számunkra, mert így közösségben lehetünk Istennel. El kell határoznunk, hogy semmi másról nem tudunk, csak Jézusról; mert Ő a mi Üdvözítőnk, az Út, az Igazság, az Élet, a dicsőség reménysége, az új szövetség közbenjárója, valamint magának az Atyának a pontos képmása. Örökké beszélhetnénk Róla. Imádjuk, felemeljük és dicsőséget adunk Neki, mert Ő az, aki szenvedett, meghalt, feltámadt és az Atya jobbján ül most, mi pedig Vele együtt ülünk ott, az Ő királyságának társörököseiként. Minden ígéret, ami Rá vonatkozik, egyben a miénk is.

Ha bármikor is úgy érezted, hogy csak kívülálló vagy, akkor azt most nyugodtan elfelejtheted. Isten a saját életét adta azért, hogy a lehető legjobb bennfentes csoportba tartozhassunk. Isten befogad bennünket a Szentháromsággal való közösségbe, Isten családjába. Ez felülmúl mindenféle klikket,

a népszerű embereket, az okosakét és a sportolókat is, amelyeket annakidején az iskolában láttam. Szerintem Jézus csak mosolygott, amikor a tanítványai azon vitakoztak, ki fog a jobb és a bal oldalán ülni a királyságban. (Márk 10:37) Az Efézus levél elmondja, hogy mi, hívők, most Vele együtt ülünk a mennyei helyeken, Ő pedig az Atya jobbján ül. (Efézus 1:20; 2:6) Ott ülök most én is! Jézus a legkitüntetettebb helyen ül a Mennyben, mi pedig Vele együtt ott ülünk. Ennél jobb már tényleg nem is lehet.

A Szent Szellem Isten

Amikor először találkozunk a Szent Szellemmel a Szentírásban, Ő éppen a vizek fölött lebeg. Később arról olvasunk, hogy egy galamb fizikai formájában jelenik meg. Azután „sebesen zúgó szélként”, illetve „tűzes nyelvekként” látjuk Őt. (Apostolok Cselekedetei 2:2,3) Jézus úgy beszél róla, mint aki nemcsak velünk lesz, hanem bennünk is, hogy segítsen, tanácsoljon, vigasztaljon, erővel ruházzon fel, vezessen és tanítson bennünket – személyes, jelenlévő Istenként. Akkor hát ki Ő? Egy erő? Egy galamb? Szél? Tűz? Vagy egy megismerhető személy?

A Szent Szellem a Szentháromság harmadik személye, aki sokféle módon kapcsolódik hozzánk és jelenti ki Magát nekünk, hogy segítsen megismernünk Őt. Azért jött, hogy bennünk lakjon, az Ő templomában (1Kor 6:19), és hogy felruházzon a saját erejével. A Szent Szellem a személyesen jelenlévő Istenként jelentette ki Magát nekem, aki szó szerint ott áll velem a szobában, velem együtt ül a zongoraszéken, és ott ül mellettem az autóban, miközben vezetek. Olyan módon tapasztaltam már meg az Ő erejét, amikor átjárt belülről